

[Christmas Møller.]

indreministerielle Ansvar, som Rigsadvokaten jo ikke skal beskæftige sig med, maatte der ogsaa en Redegørelse for. Den højtærede Statsministers Udtalelser til Slut maa efter min Opfattelse forstaas saaledes, at en Redegørelse herfor ogsaa vil komme ved Siden af Rigsadvokatens angaaende de Ting, han skal beskæftige sig med, og jeg kan for mit Vedkommende ikke tro andet end, at man af denne Sag bl. a. maa drage Lære i Retning af de Betragtninger, der er gjort gældende fra vor Side. Jeg skal hermed forlade den højtærede Statsminister, idet jeg maaske maa have Lov til at ønske, at han i det kommende Aar vil indrette sig bedre med Hensyn til den Maade, hvorpaa han behandler Oppositionen, end i det Aar, der er gaaet.

Jeg skal derefter vende mig til den højtærede Udenrigsminister. Den højtærede Udenrigsminister sagde, at jeg intet Forsøg havde gjort paa at afkræfte de Bevisligheder, som den højtærede Udenrigsminister var kommet med. Det kan den højtærede Udenrigsminister jo have Ret i, for jeg kan aldeles ikke se, at den højtærede Udenrigsminister i sin første eller anden Tale paa noget Punkt rokkede ved de klare Bevisligheder, som jeg kom med, og som jeg yderligere har dokumenteret ved de Betragtninger, jeg har ført frem her i Dag.

Den højtærede Udenrigsminister sagde endvidere, at tilbage blev nu kun en Diskussion mellem „Politiken“ og „Social-Demokraten“, men at jeg hellere skulde holde op med hele denne Agitation, som en Pressekampagne havde forledt mig til. Jeg vil gerne sige til den højtærede Udenrigsminister — han kan selvfølgelig ikke vide det, og det bebrejder jeg ham ikke —, at da Meddelelsen blev sendt hjem fra Genève om den Omvendelse, som man regnede med, at den højtærede Statsminister og i nogen Grad ogsaa Udenrigsministeren havde været ude for, udtalte jeg paa Forespørgsel, at jeg dog hellere vilde se de Herrer først. Jeg havde dog forholdsvis mange Aars Kendskab til de Herrer politisk, og jeg sagde: Lad os nu hellere se, hvordan dette udvikler sig. Og det udviklede sig jo ogsaa i Løbet af overmaade kort Tid til, at de Herrer trak Udtalelsen tilbage, dementerede den, og dette har givet Anledning til det Angreb og den Anklage for Tvetungethed, som efter mit Skøn staar fast. Nej, jeg har aldeles ikke ladet mig forlede til en anden Opfattelse hverken af den højtærede Udenrigsministers eller den højtærede Statsministers

Stilling, men jeg har givet Udtryk for det, som ogsaa efter denne Debat staar fast: Forskellen her og dér.

Saa siger den højtærede Udenrigsminister, at det er uklart, hvad Forhandlingen mellem de nordiske Lande skal dreje sig om. Jeg synes, jeg sagde meget tydeligt, baade første og anden Gang jeg havde Ordet, at det skulde efter min Opfattelse være en orienterende Forhandling de paagældende Lande imellem, og den skulde dreje sig om den isolerede Afrustning, om hele Neutralitetsspørgsmaalet, og der er ingen, der fra vor Side har talt et eneste Ord om en Militæralliance, som skulde indgaas mellem de paagældende Lande. Men det er mig ubegribeligt, at den højtærede Udenrigsminister, som for Danmarks Vedkommende ved Forhandlinger i Genève og ved Forhandlinger paa andre internationale Konferencer er saa overordentlig villig til at inkludere sig i disse Aftaler, som kan have vidtrækkende Betydning, som er villig til for sit Partis Vedkommende at gaa ind i et radikalt Internationale, som i hvert Tilfælde efter et tidligere æret Medlems Mening — jeg tænker her paa Hr. Ivar Berendsen — er noget af det vigtigste, der overhovedet eksisterer her i Verden, det er mig ubegribeligt, at den højtærede Udenrigsminister, som er villig til partimæssigt at gaa ind i noget saadant, og som vel ogsaa dér mener det alvorligt og drøfter alvorligt internationale og nationale Spørgsmaal, og som i dette radikale Internationale jo ej heller har f. Eks. en enkelt stor Nabo med, som den højtærede Udenrigsminister tænkte paa, siger Nej til vort Forslag. I det Øjeblik, den højtærede Udenrigsminister er ængstelig for, at saadanne Samtaler ikke skal passe ind i de Betragtninger, som han har gjort gældende, afviser han dem blankt.

Angaaende Forhandlingerne i Berlin om Kreatureksporten skal jeg kun sige, at det kan jo ikke bestrides, at der ved det afsluttende Møde i Berlin blev truffet Aftale om den officielle Meddelelse, som Udenrigsministeriet gav om, at der kun skulde ske en Henstilling til de danske Landbrugere; men der blev ved Siden deraf truffet Aftale om et nyt Møde, nemlig Mødet i Hamborg. Det indeholdt Udenrigsministeriets Erklæring intet om, og dette var Aarsagen til hele vort Indgreb paa dette Omraade.

Til den højtærede Finansminister, som jeg havde Indtrykket af efterhaanden var blevet den største af de tre store, og som jo ogsaa, den Gang han havde Ordet, svang sig op til meget stærke Udtalelser om, hvad jeg